

вай дитинко (дає гроші і булку, виходить на середину сцени). Ой Марійко, коби мене Бог потішив, то я не вколінках йшла би до св. образу Пречистої Діви, яби кров свою дала каплю по каплю.

Марійка: Уповай на Бога; Він чуда діє, Він опечалить і Він потішить! Там певно подибаєм старого дідуся нашого, може він що знає.

Галя: Тільки часів, а він все ходить, питає, навідується, дає вістку. Обіцяв: "Если еще ногами волочити буду, то там на Кальварії подибаємся. Святий чоловік! Тому ми всі йдемо, щоби його бачити. Но ходім. Якось наших, що осталися за нами, не видно, Знаєш, щось мене тягне до тої бідної сироти (підходить до Мартусі, гладить її і цілує). Рости, дитинко на славу Божу! Не знаєте, туди пішла наша компанія?

Остап: Туда пішли (показує), там корчемка, вони при ній ждуть.

Марійка: Так ходім! А ви діточки здорові оставайте (обі відходять).

Мартуся: (По хвили). Остапе!

Остап: Що Параню?

Мартуся: Як мене тая жінка поцілувала, то мені так солодко стало. — Остапе, утікаймо! Дід певно не в корчмі, а ми ходім. Всі за Бога спо-